Kapitel 1

Mine tæv - Voldsramt kvinde

Bang! En på siden af hovedet.
“Du skal ikke spørge i det tonefald.” sagde Alfred.

Jeg var rystet, hvad havde jeg dog gjort?

Hvad var det for et tonefald? Jeg synes, jeg spurgte, ligesom jeg plejede at gøre.
Jeg tud brølede og vores søn (Rasmus) tud brølede, jeg ville trøste ham, men nu blev jeg kommanderet over og køre bilen. Jeg turde ikke lade være, turde ikke trøste vores søn. Alfred steg ud af bilen og gik rundt om den, og han kommanderede mig over på førersædet.
Jeg kørte, det var totalt uforsvarligt. Man må ikke køre bil, når man er uligevægtig. Jeg var helt ude af mig selv. Jeg rystede over hele kroppen. Jeg kunne knap få bilen startet, men den kom da i gang.

Dette var første gang, han slog mig. Jeg var rystet og prøvede på at finde ud af, hvad jeg gjorde galt. Jeg snakkede med hans bror (Valter), som ikke rigtig kunne give mig nogen hjælp, jeg kunne finde ud af at bruge. Valter var nemlig god til at takle Alfreds indelukkethed, og hans “ikke ville snakke om tingene”. Det var jeg ikke.

Her startede en helt fortvivlende kamp i mig. En kamp for at finde ud af, hvad jeg skulle gøre, for at jeg ikke igen fik tæv. Min personlighed ændrede helt karakter. Fra at være en glad kvinde til at være fortvivlet. Og det blev værre og værre. “Hvad var der galt med mig, siden jeg fik tæv?” “Hvad havde jeg gjort?” “Hvad skulle jeg gøre for at tilfredsstille Alfred, så han ikke tævede mig eller var tavs i ugevis. Det var altid over bitte små ting?”
Tavshed var virkelig tavshed. Han sagde intet - intet når vi var hjemme. Ude blandt andre var han flink og rar og hyggelig smilende og lo, snakkede og var helt normal, men lige så snart vi var os alene, så var tavsheden der igen i de disse perioder.

Vi var på min mands drøm af en rejse til USA. Han ville der over et år og rejse rundt. Sabbat. Vi havde købt et folkevognsrugbrød, som de hed, en med soveafdeling. Der levede og boede vi.

Da vi planlagde turen, ville jeg gerne læse noget om indianerne – finde ud af, hvad det egentlig var for et folkefærd. Men nej! Det måtte jeg ikke. Det kunne jeg gøre, når vi kom derover.
Jeg cyklede til mine daglige gøremål ofte forbi hovedbiblioteket og kiggede længselsfuldt derop. Men jeg måtte jo ikke læse noget. Så jeg lod være. Jeg gjorde pænt, som han sagde. Det var jeg opdraget til hjemmefra.
Hos mine forældre var det sådan, at hvis jeg ikke med det samme gjorde, som der blev sagt, blev jeg udelukket – sendt ind på værelset.
Min mand udelukkede mig også, idet han blev tavs i ugevis, hvis jeg havde gjort et eller andet, der ikke lige passede ham. Det var sjældent, jeg viste, hvorfor han blev tavs. Men det var tydeligt, at det var mig, der havde gjort et eller andet forkert. Så når han sagde noget, jeg skulle - ikke skulle, så indordnede jeg mig, for ikke at blive udsat for tavsheden - udelukkelse.

At indordne sig var jeg jo så vandt til hjemmefra. Der, havde jeg i mit forsøg på ikke at blive udelukket, gjort alt, hvad der blev sagt og endda forsøgt at gøre det, inden det blev sagt. Lave maden klar til tiden kl. 18,00 dut, for 18,05 så var der ballade. Eller vasketøj ordnede jeg, for slet ikke at snakke om at rydde op inde på mit værelse, der var som "blæst", intet rod. Så jeg var godt inde i vanen med at lystre også uudtalte ting.

Vi havde sparet sammen til dette år, havde haft vagter på sygehusene, ved siden af at vi læste: Vi læste begge medicin. Desuden forskede han.

Inden vi tog af sted på USA-turen havde vi fået en lille - nej stor - søn. Han var godt nok stor, da han blev født, han ville ikke rigtig ud, så han tog den første svære tid inde i min mave. Da vi tog af sted på turen til USA, var han 7 måneder. Og det gik faktisk over alt forventning at have sådan en lille størrelse med i en bil.
Det var underligt med det barn. Vi havde været gift i 3 år, så udeblev min menstruation en enkelt gang. Alfred var ude at sejle kapsejlads med mine brødre, da min menstruation så endelig kom. Så jeg gik ham glad i møde og fortalte, at jeg havde fået menstruation.
Men! Han var sur. Nu ville han have et barn. Jeg sagde, at det havde, jeg ikke lyst til. Dette blev affærdiget med, at han sagde: "Det har du altid haft lyst til", og så måtte jeg parere ordre. Jeg var først frustreret, men efterhånden vænnede jeg mig til tanken og glædede mig til at få det barn, han ville have. Da det så endelig lykkedes, og jeg havde fået det konstateret, der i 2. graviditetsmåned, så ville Alfred have, at vi skulle skilles, og at jeg skulle have abort. Jeg tudede. Det var første gang, jeg tudede i det ægteskab, men ikke sidste gang. Han opgav sit forehavende. Så vi blev sammen og fik en søn, Rasmus.

Efter vi kom tilbage til Danmark fortsatte min mand i samme stil med at slå mig. Det blev værre og værre, det var helt uforudsigeligt, hvornår han slog og uforståeligt. Det kunne være småting, der var så små, at de ikke burde kunne udløse slag. Men det gjorde de.

Jeg forsøgte forgæves at få en dialog i gang. Jeg havde bl.a. en sagsbehandler til at komme nogen gange og snakke med os, men min mand nægtede at sige noget. Hans tavshed og totalt manglende samarbejdsvilje gjorde, at jeg til sidst besluttede at søge separation. En ting var jeg dog sikker på, nemlig, at mine forældre ville jeg kunne komme tilbage til, og få den hjælp og støtte, jeg havde brug for.

Mine forældre er boende i et at de finere kvarterer i en af forstæderne. Fars forældre boede også i et af de finere kvarterer og farfar var underdirektør i et stort kendt firma. Farfar og farmor havde mange tjenestefolk og var rige. Far var professor ved universitet, det var den højeste stilling inden for hans fag. Stor villa og 2 biler.
Mor havde også fået job, først var hun laborant og fik siden en socialrådgiveruddannelse og arbejdede så som sådan, mest inden for ældresektoren. At være på et socialkontor, det kunne hun ikke klare, så far fik hende ind inden for ældresektoren, der kendte han nogen.

Så mor måtte da kende til situation med de voldsramte kvinder. Hun havde jo arbejdet på socialkontor og var uddannet socialrådgiver. For sådan som situationen var, det kunne jeg ikke leve med, og ændres kunne den ikke. Jeg blev mere og mere frustreret, fordi jeg aldrig vidste, hvornår de næste tæv haglede ned over mig.

Efter et besøg af socialrådgiveren var Alfred værre end ellers. Vi havde snakket, eller rette sagt, jeg havde snakket med sagsbehandleren, en meget sympatisk mand, om alle de frustrationer jeg havde. Da sagsbehandleren var gået, var Alfred helt ovre i den allermest tavse side, han havde. Det var en "tordnende" tavshed, som var helt uhyggelig. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre, for at få tingene til at blive glade og normale. Jeg nærmest listede rundt, og det endte da også med, at han tævede mig nogle dage senere. Det var ulideligt.
I dag ved jeg, at mennesker som Alfred, der lukker sig inde i sig selv, at de slår andre i deres egen afmagt. Afmagt over at de ikke kan finde ud af, at give udtryk for deres ønsker og få deres ønsker til at blive realiteter. Den type mennesker skal man ikke snakke med sammen med en behandler. Det er direkte farligt for de personer, der får tævene. Den type mennesker ser sådan på det, at det er de andre, der er helt forkerte og skyld i deres egne fejl, og når der så snakkes om problemerne, som jo skal forties, så er der tæv til den person, der kan fortælle om problemerne. Man skal ikke komme og sige, at der er noget som helst galt med denne type mennesker. De holder "facaden pænt pusset" også selv om der er totalt kaos inden under. Sådan skal det være, også for den person de lever sammen med.
Alfred er ikke så ekstrem som nogen, men ekstrem i denne retning er han. Tavsheden og tævene, som kun forekommer inden for familiens fire væge. Udadtil, og altså også overfor en behandler, er det hele kun fint og velfungerende intet galt, glæde er der over det hele.
Når jeg eller andre pårørende - koner til voldsmændene bryder denne facade, så giver det sig for voldsmanden vedkommende udseende af, at konen ikke er loyal, og derfor skal hun have tæv. Hun skal ikke fortælle behandleren, at der er noget som helst galt, for det er der ikke. Også selv om voldsmanden er ved

at slå hende ihjel. Det sker desværre ind imellem, at han ender med at slå hende ihjel. Der er efter hans mening intet galt. Hun har bare at opføre sig “ordentligt”. Altså efter hans mening, er det jo hende, der er galt på den.
Alt dette vidste jeg ikke dengang.

Mine frustrationer som jeg snakkede med sagsbehandleren om var:
“Hvorfor vi ikke kunne bruge lån - S.U. når økonomien var så svær?” “Vagter (som medicinstuderende kunne vi få vagter på sygehusene), hvad med vagter, skal jeg have lige så mange som ham, når jeg også skal klare alt derhjemme, og skulle vi ikke have nogle flere vagter, så økonomien ikke var så stram?”

Jeg ville gerne have et rådighedsbeløb, så jeg havde noget, jeg vidste, jeg kunne styre og råde over, så det ikke alt sammen bare blev brugt til ting, han ville.
En rengøringskone ville jeg også gerne have, for han ville ikke gøre rent, og opvasken, som det var hans job at tage, tog han kun en gang om ugen, og så måtte jeg bare pænt prøve at gebærde mig i køkkenet med madlavning, det var et mareridt. Og så var der jo også lige det der med, at jeg skulle passe et barn, det barn han så gerne ville have. Det hele kunne løses med en ung pige i huset.

Hvorfor ikke livsforsikring for Rasmus’ skyld, vi kunne komme ud for en ulykke, og hvad så med Rasmus. Hvad med at komme ind i sygeforsikringen Danmark, også i tilfælde af, at der skete os noget, når vores økonomi nu ikke ville kunne bære en større udgift? Hvad med penge til mine briller? De var gået i stykker på vores USA-tur. Der ville også snart komme en stor tandlægeregning, Rasmus skulle have rettet tænder. Hvad med min

dårlige ryg og de rettelser af skoene, som var anbefalet fra ortopædkirurgerne?
Alfred lærer Rasmus at smide med klodser, det ville jeg ikke have, det ødelægger inventaret. Men nej! Der var ingen muligheder. Jeg havde fortsat både at klare studier, som er ret krævende, især fordi jeg er ordblind og læser langsomt, klare at passe madlavning, rengøring, tøjvask, og så for at det ikke skulle være nok, skulle jeg også pænt tage mig at det barn, han absolut ville have.

Det var ikke til at finde hoved eller hale i, hvad han ville, eller rette hvad han ikke ville. Vi måtte kunne få lavet det, der skulle laves, og så slappe af bagefter. Men nej, sådan kunne det ikke være, ingen hjælp at hente nogen steder. Han regerede selv sin verden, og jeg skulle ikke prøve at lave om på den. Han brugte også Rasmus, som undskyldning for ikke at komme til at lave noget.

Hans mor var et helt kapitel for sig. Hun syntes, at jeg var så dum, når jeg ikke kunne finde ud af det. Hun mente, at jeg ville belære hende. Men jeg skulle rette mig efter hendes råd. Samtidig sagde hun, at hun bestemmer hos sig, og jeg bestemmer hos mig. Men det gjorde jeg jo ikke, der bestemte hun nemlig også.

Hvorfor må ingen af mine meninger gå igennem, hvorfor er det kun Alfreds og hans mors meninger, der skal gælde?

Hvad med at besøge min mor og far, lige så meget som hans mor?

I hele denne kamp for overhovedet at finde ud af bare at være til, uden at tæskene haglede ned over mig, begyndte jeg at forstå, hvorfor hans mor havde sat ild til deres gård, da hun i 15 år var blevet tævet af hans far. Den desperation der lå i ikke at kunne komme ud af en situation, der ikke var mulighed for at løse. I den desperation satte hun ild til gården og blev umyndiggjort. De blev skilt, og hun fik sit eget lille hus, og han rejste til Canada. Så havde hun da fred til at opdrage de to drenge, hun havde fået.
Ingen af de mænd kunne finde ud af at have børn, hverken min mand eller hans far. For jeg fik først tæv, da vi havde fået vores søn. Vi havde været gift i 5 år, og jeg havde ingen tæv fået. Kun tavsheden, når der var noget, der ikke passede ham. Da barnet kom til, gik det galt for ham. Et eller andet sted må han have været gevaldigt jaloux. Det gik op for mig, noget efter vi var blevet separeret.

I denne periode fra jeg fik mine første tæv og til vi blev separeret, altså hvor konflikten ikke var mulig at løse, fik jeg det værre og værre.

Når jeg kørte hjem fra universitet, hvor jeg fortsat læste, havde jeg mange selvmordstanker. De bestod mest i, at jeg ønskede at vælte cyklen ud foran en stor lastbil. Jo tættere jeg kom på mit hjem, jo værre blev det. Men da der altid det sidste stykke vej var meget få biler, blev det aldrig til noget. Jeg kom hjem og havde det mildes talt elendigt. Frygten for, hvornår jeg næste gang ville få tæv, var ved at sætte sig mere og mere i min sjæl. Men jeg fortalte ingen om mine selvmordstanker.

I dag ved jeg, at jeg vendte problemerne indad og troede, at det var mig, der var forkert. Altså det som jeg så grundigt havde lært hjemmefra. At hvis der var det mindste galt i familien, så var det